

Paršat Lech lecha

10. chešvan 5769
8. listopad 2008
začátek šabatu: 16:11
konec šabatu: 17:18

Halachické časy
třilin 5:55 | východ slunce 7:04
konec šma 8:23 | 1. mincha 12:09
škia 16:27 | hvězdy 17:02

Šmílův DAF

Lech lecha v číslech

3. paraša v Tóře (z 54),
3. paraše v knize Berešit (z 12),
7 paršiot, 3 otevřené, 4 zavřené,
skládá se z 126 vět, 1686 slov a 6336 písmen,
Sidra obsahuje 1 příkaz, konkrétně obřízku

Alijot v kostce

Kohen: Bůh vyzývá Avrama k opuštění rodné země a nařizuje mu cestu do země, „kterou mu ukáže“. V oné zaslíbené zemi na Avrahama čeká hladomor a vynucený sestup do Egypta.

Levi: Avram vydává Saraj za svou sestru, která se zalíbí samotnému Faraónovi. Nakonec vše dobře dopadne a Avram se vrací do Izraele se svou ženou, se synovcem Lotem a obtěžkán dary. V Izraeli Avram staví oltář Jedinému Bohu.

Šliší: Lot se rozchází s Avramem a usazuje se v Sodomě (SDOM).

Revií: Válka čtyř králů (z oblasti dnešního Iráku) proti pěti lokálním vládcům v Kenaánu. Avram zachraňuje zajatého Lota.

Chamiší: Bůh slibuje Avramovi potomků jako hvězd na nebi. Avram jako první člověk nazývá Boha svým pánem (ADON).

Šiší: Bůh uzavírá s Avramem smlouvu (BRIT BEJN HABETARIM). Avramovi se narodí syn (se služebnou Hagar), který se později stane praotcem Arabů (JIŠMAEL).

Švií: Bůh s Avrahamem uzavírá novou smlouvu, ve kterému mu slibuje potomka (se Sárou) a věčný nárok na zemi Izrael. Symbole této smlouvy je obřízka (BRIT MILA).

Haftara (Ješajahu 40:27-41:16): Tak jako Bůh uzavřel smlouvu s Avrahamem, uzavřel smlouvu i s celým Izraelem.

Židovská událost

Židé v USA volili Baracka Obamu. Ačkoliv se to mohlo zdát s podivem a mnozí zejména starší Židé se bránili dát svůj hlas černochovi z Keni s jménem Hussain, průzkumy hovoří jasně. Dlouhou dobu měl Obama podporu jen asi 60% amerických Židů, ale v závěru se mu dokonce podařilo překonat výkon svého předchůdce, demokratického kandidáta Johna Kerryho, když porazil Johna McCaina v poměru 77:22.

Zdroj informací: ou.org, kaluach.net, jta.org

Zajímavosti z paraši

Obřízka se hebrejsky řekne BRIT MILA, neboli smlouva obřízky. Odstranění předkožky penisu je totiž jen jednou částí rituálu, což dokládají i příslušná požehnání. První z nich se jmenuje AL HAMILA, které pronáší MOHEL. Pak hned následuje druhé (a případně třetí) požehnání o uzavření Avrahamovy smlouvy, která již pronáší otec dítěte. V podstatě se tedy dá říct, že zatímco MILA provádí MOHEL, vlastní BRIT je výhradní záležitostí rodičů.

Věděli jste, že...

... Rabbi Herschel Gluck se narodil 19. října Londýně žijící rabbi Herschel Gluck navázal svého otce (Avrahama Jicckaka), který v P hluboké totality prosadil tisk pro [Chabad](#) knižkové knihy [Tanja](#) od zakladatele hnutí [Šneur Zalmana z Liady](#). Rabbi Gluck je zároveň členem Výboru bránícího židovské hřbitovy v Evropě. Kromě pravidelných cest do Prahy a výtečných přednášek napomohl rabbi Gluck i se stavbou pražské [mikve](#).

vybráno z náhodného článku portálu www.doopravdy.cz/judaismus

Rozluštěte význam obrázků?

Rabbi Jonathan Sacks: Dlouhá cesta ke svobodě

Judaismus je náboženstvím svobody. Ne svobody v moderním smyslu, kdy tímto výrazem myslíme možnost dělat vše, co si usmyslíme, ale ve významu etickém, kdy máme možnost dělat to, co bychom dělat měli, a stáváme se tak Božími spolutvárci spravedlivého společenského řádu.

Již jsem zmínil, jak se téma odpovědnosti rozvíjí ve čtyřech příbězích, které předcházejí Avrahamovu výběru. Adam odmítl osobní odpovědnost, Kain morální odpovědnost, Noach odpovědnost za druhé a stavitelé babylonské věže podstatu odpovědnosti – skutečnost, že bychom vůbec měli být někomu jinému odpovědní.

Kam jen lidská paměť sahá, snažil se člověk své vlastní neúspěch na někoho a na něco jiného. Od hvězd, osudů a bohů přešli dnes lidé ve svých výmluvách na rodiče, prostředí, geny, média, školství, systém, a když vše selže – na Židy.

Existuje jeden židovský vtíp, který to vyloží lépe než filozofická monografie.

Rok se snažil rabín Kohen naučit neukázněnou třídu knihu Jehošua (Jozue). Nikdo nedával moc pozor, a tak ani učitel neměl v úmyslu klást příliš těžké otázky. „Marvine, kdo zničil hradby Jericha?“ Marvin, chlapec v úplně poslední lavici, odpověděl: „Já to nebyl, pane.“ Zoufalý učitel napsal Marvinovi poznámku, v níž rodičům průběh zkoušení popsal. Druhý den místo omluvy četl rabín Kohen v žákovské knížce: „Pokud Vám náš Marvin říká, že to nebyl, tak to nebyl.“ Otřesený učitel šel za ředitelem školy a se vším se mu svěřil. Ředitel netrpělivě naslouchal, pak otevřel šuplík, vytáhl šekovou knížku, napsal šek a řekl rabínovi: „Tady máte tisíc dolarů, dejte to opravit a už si nestěžujte.“

Žijeme v době „já to nebyl, pane“. Ve slavné soudní při obhajoval advokát dva mladíky, kteří zabili své rodiče, tím, že byli vystaveni psychologickému nátlaku. V jiném případě obhájce žádal osvobození klienta, protože za jeho agresivitu může nekvalitní strava. Z vtípu se stal fenomén. Zrodila se „společnost obětí“.

Chcete-li dnes získat pro sebe sympatie, označte se za oběť. Má to překvapivé výhody. Lidé se s vámi snáze ztotožní. Pomohou vám. Nebudou vás za vaše činy kritizovat. Má to jen dvě nevýhody – je to falešné a ničí to lidský charakter. Oběť je pasivní terč, zřiká se své aktivní role. Programově se zbavuje odpovědnosti a ti, kdo mu pomáhají, ji v tom jen utvrzují.

Když řekl Bůh Avrahamovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a svého otcovského domu,“ otevřel tím novou kapitulu v dějinách lidstva. S trochou fantazie bychom ji mohli pojmenovat podle Mandelovy autobiografie „Dlouhá cesta ke svobodě“.

Tři velmi známí popírači svobodné lidské vůle vyrostli v židovském prostředí, kterého se zřekli. První z nich, Spinoza, tvrdil, že veškeré konání je logicky vysvětlitelné pochopením lidské přirozenosti. Dnes bychom ho mohli zařadit mezi genetické deterministy. Druhý byl Karel Marx, který se domníval, že historii formují materiální, konkrétně ekonomické faktory. A třetí byl Sigmund Freud, který podřídil činy nevědomým a iracionálním touhám, mezi nimiž hraje prim oidipovský komplex.

Společným úsilím tak všichni tři nevědomky obohatili komentáře k první větě sidry Lech lecha. Podle Marxe je člověk plně v moci své ekonomické situace. Ve starověku se majetek odvozoval od vlastnictví půdy. Proto řekl Bůh Avrahamovi: „Odejdi ze své země.“ Spinoza vše přisuzoval vrozeným instinktům, proto Bůh řekl Avrahamovi: „Odejdi ze svého rodiště.“ Podle Freuda nás ovládá náš vztah k otci, proto řekl Bůh Avrahamovi: „Odejdi ze svého otcovského domu.“

Svoboda není samozřejmou součástí lidské společnosti. Tak jako o jiné výtěžky, je třeba se i o svobodu starat, kultivovat ji a předávat ji dalším generacím. Nikdo nesložil nádhernou symfonii bez dlouhých let tvrdé přípravy. I proto se většina teorií o lidském chování mylí, když tvrdí, že lidé buď svobodní jsou, nebo nejsou. Svoboda není otázkou buď, anebo. Svoboda je proces. Začínáme jako závislí a jen pomalu se postupně osvobozujeme. Učíme se bránit nátlakům a vlivům a chovat se podle toho, jak jsme byli vychováni v souladu se svým svědomím, právem, rozumem a morálkou. Ve stručnosti – kráčíme po Avrahamově cestě.

LECH LECHA neznámá pouze „odejdi“. Doslova to znamená – jdi sám k sobě. Zbav se vlivů, které z tebe dělají pouhou oběť vnějších okolností mimo tvou kontrolu. Jdi „do sebe“. Tam, v tobě a jen v tobě, se může zrodit tvá svoboda.

volný překlad z knihy O svobodě a náboženství (P3K)